

DRINKS

tevens uitgever van:
slijtersvakblad.nl | proefpunt.nl

De Mossel 9
1723 HZ Noord - Scharwoude
t. 31(0)226 318 500
info@slijtersvakblad.nl
slijtersvakblad.nl

IBAN NL84 ABNA 0803 7897 42
K.v.K. Alkmaar nr. 65717805
BTW nr. NL 856231149801
Onze leveringsvoorwaarden
zijn gedeponeerd bij de K.v.K.
Op verzoek zenden wij u
graag een exemplaar toe.

Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport
t.a.v. mevrouw drs. S.Th.M. Hermans
Postbus 20350
2500 EJ Den Haag

Noord-Scharwoude, 15 juni 2026

Betreft: Grenseffecten accijnsbeleid alcohol en tabak

Geachte mevrouw Hermans,

Graag breng ik bijgaande publicatie onder uw aandacht: *“De bus naar Bocholt”*,
verschijnt in Drinks Slijtersvakblad editie 3 - 2026.

De publicatie beschrijft op toegankelijke wijze een ontwikkeling die steeds zichtbaarder wordt:
Nederlandse consumenten die in toenemende mate uitwijken naar Duitsland en andere
buurlanden voor de aankoop van alcohol, tabak en aanverwante producten als gevolg van
stijgende accijnzen en prijsverschillen.

Hoewel het volksgezondheidsdoel van ontmoedigingsbeleid begrijpelijk en legitiem is, roept de
praktijk vragen op over de effectiviteit van nationaal accijnsbeleid binnen een open Europese
markt. De beschreven grenseffecten lijken niet alleen gevolgen te hebben voor Nederlandse
ondernemers, maar mogelijk ook voor belastinginkomsten, handhaafbaarheid en het draagvlak
onder consumenten.

Met deze toezending wil ik aandacht vragen voor de maatschappelijke en economische
neveneffecten van het huidige beleid en de vraag of verdere beleidsafstemming binnen Europees
verband wenselijk is.

Ik hoop dat deze publicatie aanleiding kan zijn voor reflectie en eventueel verdere beleidsmatige
bespreking binnen uw ministerie.

Met vriendelijke groet,
Drinks Slijtersvakblad

Michael Davidson
directeur | uitgever

E-mail: m.davidson@slijtersvakblad.nl
tel. 0226-318500

De bus naar Bocholt

Vroeger gingen Nederlanders met een touringcar naar Volendam. Tegenwoordig stappen ze om half acht
's morgens met een boodschappentrolley de bus in om in Duitsland shag, wodka, whisky en zonnebrandcrème
te kopen. Dat is geen satire. Dat is gewoon Nederland in 2026. Bij de Prinsessegracht in Den Haag staat een volle
touringcar klaar. Aan boord: pensionado's, stellen, verstokte rokers, gezellige Hagenezen en mensen die vooral
hopen dat de douane vandaag een vrije dag heeft. De chauffeur heet Kees, rijdt in het
weekend graag busjes naar Bocholt en wordt onderweg behandeld alsof hij persoonlijk de grens naar het
beloofde land opent.

Het valt die mensen nauwelijks kwalijk te nemen. Want wat moet je anders? In Nederland betaal je
inmiddels de prijs van een tweedehands scooter voor een beetje shag en een fles rum. De overheid noemt dat
ontmoedigingsbeleid, met als gevolg dat complete colonnes Nederlanders met boodschappentassen op wielmpjes
zich eerst bij de burens even langs de tabakswinkel laten rijden om zich vervolgens te laten afzetten bij Kaufland
voor goedkope sterke drank en andere daar veel goedkopere artikelen. Een gezellig dagje uit, georganiseerd
rondom het fiscale beleid van het kabinet. En ondertussen staat ergens in Nederland een slijter naar zijn schap-
pen te kijken.

Want terwijl de overheid de accijnzen blijft verhogen alsof ze een fruitautomaat bedient, worden Nederlandse
slijters richting afgrond geduwd. Die mensen hebben al jaren te maken met strengere regels, hogere lasten,
controles, accijnzen en concurrentie van supermarkten. En nu mogen ze ook nog toekijken hoe complete
busladingen vol klanten hun drankvoorraad in Duitsland op gaan halen.

De Nederlandse slijter is onderhand cultureel erfgoed aan het worden. Zo'n vakman die -bij wijze van
spreken- nog weet welke whisky bij een stoofpot past en welke wijn je niet aan je schoonmoeder moet schenken
als je Kerst een beetje gezellig wilt houden. Die ondernemer mag tegenwoordig belasting innen namens de staat,
totdat zijn klanten ontdekken dat dezelfde fles in het buurland de helft kost. Moeilijk tot niet uit te leggen!
De overheid roept ondertussen dat het allemaal voor de volksgezondheid is. Maar als het beleid ertoe leidt dat
touringcars vol Nederlanders massaal over de grens trekken om daar hun winkelwagens vol te laden, dan klopt
er ergens iets niet meer. Dan is het geen beleid meer. Dan is het fiscale acrobatiek geworden. Het mooiste is nog
dat iedereen weet hoe het werkt. Er circuleren inmiddels lijstjes met hoeveel liter bier, wijn en sterke drank je
“voor eigen gebruik” mag meenemen. Alsof Nederland verandert in een land waar burgers accijnswetgeving
bestuderen voordat ze een krat pils kopen.

En niemand in Den Haag die denkt: slaan we niet een beetje door?
Het kabinet klinkt ondertussen als een kibbelend schoolreisje zonder begeleider. De ene partij wil nog hogere
accijnzen, de andere partij kijkt naar de dalende belastinginkomsten en ergens in een achterkamertje zit een
ambtenaar uit te rekenen hoeveel euro een pakje shag volgend jaar moet kosten om nóg meer mensen de grens
over te jagen. Want dat is natuurlijk het geniale eraan: uiteindelijk loopt niet alleen de slijter leeg, maar ook de
schatkist. Mensen kopen immers hun drank, shag, sigaretten en zelfs tandpasta bij de burens. Luxemburg zet de
koffie vast klaar.

En de Nederlandse ondernemer mag weer uitleggen waarom zijn omzet onder druk staat.
Misschien wordt het tijd dat er in Den Haag eens iemand wakker schrikt. Niet van een rapport of een
Kamerdebat, maar van het simpele beeld van een touringcar vol Nederlanders die op zaterdagochtend het land
uit rijdt om onder meer goedkope drank in te slaan. Dat beeld zegt namelijk alles. Over belastingen. Over
betutteling. Over kortzichtig beleid. En over hoe Nederland erin slaagt zijn ondernemers langzaam op te offeren.

De slijter was ooit een vakman of vakvrouw. Nu lijkt hij langzaam
een museumstuk met een pinautomaat te worden.
En iedereen doet alsof dat de normaalste zaak van de wereld is.

Michael Davidson

voor